

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) M. N.**, zastoupeného Mgr. Václavem Linhartem, advokátem se sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4, **II) Z. K.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2010, č. j. 201947/2010/KUSK, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2012, č. j. 11 A 48/2011 – 58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Osoba zúčastněná na řízení I) **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti celkem 2.904 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, na účet jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera.
- III.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osobě zúčastněné na řízení II) **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

- I.**
Vymezení věci

[1] Právnímu předchůdci osoby zúčastněné na řízení I) byla dne 15. 5. 1996, na základě stavebního povolení komise výstavby Obecního úřadu Zvole, povolena stavba tenisového kurtu na pozemcích p. č. 248/1 - 13, v k. ú. Zvole - Černíky.

[2] Rozhodnutím referátu regionálního rozvoje Okresního úřadu Praha-západ ze dne 22. 4. 1998, č. j. výst. 328/1-1032/98-Ku, bylo výše uvedené stavební povolení zrušeno. Odvolací orgán seznal toto rozhodnutí zmatečné, nesrozumitelné a trpící věcnými i formálními vadami. Rozhodnutí bylo navíc vydáno úřadem, který k jeho vydání nebyl oprávněn. Spisový materiál byl následně spolu s podnětem k zahájení řízení o odstranění stavby [dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon z roku 1976“)] zaslán stavebnímu úřadu v Dolních Břežanech, který opatřením ze dne 29. 6. 1998 zahájil řízení o odstranění stavby.

[3] Dne 3. 8. 1998 podal stavebník žádost o dodatečné povolení stavby na pozemku p. č. 248/3, v k. ú. Březová u Zvole pro stavbu tenisového dvorce s umělým povrchem, oplocení pozemku, osvětlení dvorce a sadové úpravy, včetně výsadby zeleně, s účelem stavby „rodinná sportovní činnost“ (dále jen „stavba“). V řízení o dodatečném povolení stavby podal připomínky a námitky J. K. (žalobce) a Z. K. (osoba zúčastněná na řízení II). Poté následovalo správní řízení v trvání přibližně 12 let provázené řadou zrušovacích rozhodnutí odvolacího orgánu a stížností na nečinnost správního orgánu.

[4] Stavební úřad rozhodnutím ze dne 26. 10. 2010, č. j. SÚ/5753/06/ZV/DP stavbu na pozemku p. č. 248/3 (nyní pozemky p. č. 682, 680, 664) v k. ú. Zvole u Prahy, dodatečně povolil a současně povolil i její užívání.

[5] Proti výše uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu podali žalobce a osoba zúčastněná na řízení II) totožná odvolání. Tato odvolání Krajský úřad Středočeského kraje (dále též „žalovaný“) zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím ze dne 27. 12. 2010, č. j. 201947/2010/KUSK, potvrdil.

[6] Posledně uvedené rozhodnutí napadl žalobce u Městského soudu v Praze. V žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami, zejména s namítaným rozporem stavby s územním plánem a nepředložením podkladů od stavebníka v daném řízení.

[7] Městský soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2012, č. j. 11 A 48/2011 – 58, rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud dal za pravdu námitce žalobce, že se ani jeden správní orgán dostatečně nezabýval a nevypořádal se zcela konkrétními, určitými a srozumitelně vyjádřenými námitkami žalobce. Především námitkou týkající se splnění podmínky pro dodatečné povolení předmětné stavby.

II.

Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a žalobce

pokračování

[8] Proti rozsudku městského soudu podala osoba zúčastněná na řízení I) [dále „stěžovatel“] včasnou kasační stížnost. V kasační stížnosti uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že stavební úřad je při svém rozhodování zcela a bezvýhradně vázán územním plánem obce a nepřisluší mu hodnotit jeho platnost. Dle stěžovatele tomu tak není, pokud je územní plán zcela v rozporu se skutečností, a tedy i v rozporu s § 1 stavebního zákona z roku 1976.

[10] Městský soud nesprávně hodnotil provedené důkazy a z nich učinil nesprávná skutková zjištění, a to zejména v případě závěru, že stavba tenisového kurtu je umístěna na místě, které není určeno k zastavení. Stěžovatel oproti tomu poukázal na stanoviska Obecního úřadu ve Zvoli a faktický stav v tomto území, kdy je většina pozemků již rodinnými domy zastavěna. Závěr soudu navíc v tomto ohledu nemá oporu v provedeném dokazování.

[11] Konečně stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že nebyla v řízení o dodatečném povolení stavby respektována žalobcova práva a jeho oprávněné zájmy. Rozhodnutí tak nemá oporu v provedeném dokazování, neboť ze správního spisu vyplývá, že se stavební úřad všemi námitkami řádně zabýval. V této souvislosti je navíc rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné, neboť úvahy městského soudu o nesplnění podmínek respektování práv a právem chráněných zájmů žalobce (str. 7 předposlední odstavec napadeného rozsudku) nebyly dostatečně vyloženy.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky, které v řízení žalobce uplatnil, byly v průběhu řízení přezkoumatelným způsobem vypořádány. V podrobnostech odkázal na právní argumentaci vyjádřenou v žalobou napadeném rozhodnutí a v písemném vyjádření k žalobě ze dne 28. 5. 2012.

[13] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem městského soudu a k námitkám stěžovatele obecně uvedl, že byly vyvráceny již v rozsudku. K souladu stavby s územním plánem konstatoval, že je podmínkou pro jakoukoliv stavební činnost v území zcela stěžejní. V daném případě není podstatné, zda je či není územní plán v rozporu se skutečností, ale že předmětná stavba neodpovídá územnímu plánu.

[14] K vyjádření obce Zvole uvedl, že nemůže být jakýmkoliv argumentem pro soulad stavby s územním plánem. Dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 je povinen posoudit soulad stavební úřad a nikoliv orgán obce.

[15] Protože samotný stavební úřad potvrdil, že stavba je v území neurbanizovaném, které není určeno k zástavbě, potom zde není místo pro další dokazování či diskuse. Stavební úřad je v tomto případě povinen nařídít odstranění stavby.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[16] Po konstatování přípustnosti a včasnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a přitom neshledal, že by řízení před tímto soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední. Poté soud posoudil námitky uvedené v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] V kasační stížnosti je předně napadána premisa městského soudu, podle které je stavební úřad při svém rozhodování plně vázán územně plánovací dokumentací (konkrétně územním plánem) a faktický rozpor mezi územním plánem a zastavěností území nemá na tuto vázanost vliv.

[18] Dle § 12 a § 13 stavebního zákona z roku 1976 obec, jako orgán územního plánování, pořizuje pro své území mimo jiné územní plán. Ten dle § 10 odst. 1 uvedeného zákona „stanoví urbanistickou koncepci, řeší přípustné, nepřípustné, případně podmíněné funkční využití ploch, jejich uspořádání, určuje základní regulaci území a vymezuje hranice zastavitelného území obce.“ Územní plán tvoří v souladu § 8 písm. b) citovaného zákona územně plánovací dokumentaci.

[19] Dle § 36 odst. 1 písm. n) zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení) je schválení územně plánovací dokumentace sídelních útvarů a zón vyhrazeno obecnímu zastupitelstvu a v souladu s § 14 odst. 1, písm. i) uvedeného zákona patří do samostatné působnosti obce.

[20] Dle § 29 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 „[ú]zemně plánovací dokumentace obsahuje závazné a směrné části řešení. Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech; ostatní části řešení jsou směrné“. Dle odst. 3 tohoto ustanovení „[z]ávaznou část územního plánu obce a regulačního plánu vyhlásí obec obecně závaznou vyhláškou. Závazná část územně plánovací dokumentace je závazným podkladem pro zpracování a schvalování navazující územně plánovací dokumentace a pro rozhodování v území“.

[21] Dle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu „při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy, a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích“.

[22] Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 11. 2005, č. j. 9 Ca 187/2004 - 56, č. 1029/2007 Sb. NSS., k otázce závaznosti územně plánovací dokumentace mimo jiné uvedl, že „nepřipadá v úvahu, jak žalobce naznačuje v podané žalobě, aby stavební úřad regulativy využití území vykládal v souladu s cíli a úkoly územního plánování, neboť právě regulativy využití území jsou projevem a vyjádřením cílů a úkolů územního plánování v dané lokalitě. Protože úkolem územně plánovací dokumentace, a tedy i její části, již jsou regulativy

pokračování

využití území, je určení využití území, byla v daném řízení rozhodná ta část vyhlášky, která toto určení stanoví.“

[23] Jak vyplývá z výše uvedeného, územní plán je součástí územně plánovací dokumentace provádějící limity využití území, tzv. regulativy, které (inkorporovány do vyhlášky obce) jsou právně závazné a určují konkrétní využití území - jinak řečeno vymezují určené využití území, přípustné využití území a nepřípustné využití území. Nelze tedy než souhlasit s východiskem městského soudu, že územní plán je pro stavební úřad při posuzování staveb pevný a konečný regulativ, který se nemůže svévolně hodnotit a překračovat.

[24] Na tuto vázanost nemá vliv ani případný faktický rozpor územního plánu se skutečností. Takový rozpor je stavem protiprávním a nemůže sám o sobě legalizovat další stavby. Postup, kdy by se stavební úřad mohl odchýlit od územního plánu dle aktuální potřeby, by popíral smysl územního plánování. Pravomoc hodnotit „platnost“ územního plánu je dána výhradně soudům (§ 101a a násl. s. ř. s.).

[25] Dále má Nejvyšší správní soud shodně jako soud městský za nesporné, že se dle územního plánu stavba nachází v „nezastavitelné ploše“, na které „není dovoleno umisťovat a povolovat stavby s výjimkou staveb, které jsou určeny pro funkční využití těchto ploch a dále staveb pozemních komunikací, liniové stavby technického vybavení a úprav vodních toků“ (část první, článek 3, odst. 7, vyhlášky č. 1/96 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru ZVOLE u Prahy).

[26] Již samotný stavební úřad v této souvislosti ve svém rozhodnutí uvedl, že se pozemky dotčené stavbou tenisového kurtu „nachází v intravilánu obce Zvole, část Černíky v ploše neurbanizované území tvořené nezastavěnými pozemky, které nejsou určeny k zastavění (nezastavitelné plochy) stanovené v územním plánu sídelního útvaru Zvole schváleného ze dne 3. 5. 1996“ (str. 15 rozhodnutí ze dne 26. 10. 2010; viz bod [4]). Stavební úřad se v rámci citovaného rozhodnutí také odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 3. 2007, č. j. 36993/2007/KUSK, ve kterém se mimo jiné uvádí „Odvolací orgán dále zjistil, že z hlediska územně plánovací dokumentace pro lokalitu obce Zvole, část Černíky, v níž je stavba umístěna (zahrnuje pozemky par. č. 248/1 až 248/13 v kat. území Březová u Zvole), platí vyhláška č. 1/96, o závazných částech územního plánu sídelního útvaru ZVOLE u Prahy (okres Praha-západ), která nabyla účinnosti dmen 4. 6. 1996, jako „neurbanizované území tvořené nezastavěnými pozemky, které nejsou určeny k zastavění (nezastavitelné plochy)“. V napadeném rozhodnutí krajského úřadu je otázka souladu s územně plánovací dokumentací řešena pouze jednou větou „[v]lastníci stavby rovněž opakovaně doložili souhlasné stanovisko pořizovatele ÚPD, obce Zvole, že stavba tenisového dvorce není v rozporu s platným územním plánem“.

[27] Stěžovatel s tímto závěrem primárně nesouhlasí z důvodu rozporu územního plánu se skutečnou zastavěností území a s odkazem na stanoviska Obecního úřadu ve Zvoli. K otázce nesouladu územního plánu s faktickým stavem se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v bodě [24] tohoto rozsudku.

[28] K obecnému odkazu na stanoviska Obecního úřadu a Obce Zvole nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než zopakovat, že pro rozhodování o umístění stavby je primárně rozhodná územně plánovací dokumentace. Její soulad se záměrem posuzuje stavební úřad (§ 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976), nikoliv pořizovatel územně plánovací dokumentace. Městský soud k tomu uvedl, že „*nesoulad stavby s územním plánem nelze nahrazovat dodatečným souhlasným vyjádřením obecního úřadu*“. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem ztotožnil, neboť stanoviska obce a obecního úřadu nejsou pro rozhodování stavební úřadu právně relevantní.

[29] Pokud by měla obec zájem změnit územně plánovací dokumentaci vztahující se k jejímu území, má možnost v souladu s § 31 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 provést změnu směrných částí územního plánu (nyní dle § 55 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu). Takový postup je jediným možným, neboť v rámci něho je garantována ochrana práv dotčených osob, a to především možností účastnit se schvalovacího procesu (veřejné projednávání, podání námitek a připomínek).

[30] Nelze souhlasit ani s názorem stěžovatele, že výše uvedené závěry soudu nemají oporu v provedeném dokazování. Městský soud měl v rámci spisové dokumentace k dispozici obecně závaznou vyhlášku č. 1/96 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru ZVOLE u Prahy. Navíc městský soud došel ke shodnému závěru jako správní orgán prvního a druhého stupně.

[31] Nejvyšší správní soud se i v rámci poslední kasační námitky (viz. bod [10]) ztotožnil s názorem městského soudu. Dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 „*Stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení*“.

[32] Řízení o dodatečném povolení stavby není procesní alternativou ke stavebnímu řízení, mezi nimiž by si navrhovatel mohl volit. Zatímco účelem stavebního řízení je získání „povolení“ k provedení stavby – *pro futuro*, účelem řízení o dodatečném povolení stavby je *získání* „povolení“ pro již existující stavbu – *ex post*. Možnost dodatečně zlegalizovat stavbu je nutno brát jako výjimečné „dobrodiní“ zákona, k němuž může dojít pouze pod podmínkou, že dodatečně povolená stavba není v rozporu s veřejným zájmem, územně plánovací dokumentací, ani s cíli a záměry územního plánování. Tedy v situaci, kdy by stavba stavební povolení získala, avšak žadatel o něj nepožádal.

[33] I v případě dodatečného povolení stavby se tedy stavební úřad musí plnohodnotně zabývat námitkami účastníků řízení, které by mohli uplatnit v rámci řízení stavebního. Má-li norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné (*argumentum a minori ad maius*). Není tedy možno

pokračování

připustit takový výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení.

[34] Městský soud v této souvislosti uvedl že „nelze podle názoru soudu odkázat výlučně na shromážděné odborné posudky, ale správní úřad musí provést i vlastní úvahu zejména o tom, že vzhledem k namítané hluchosti provozu tenisového hřiště nepostačí pouze posudek o tom, že hluk, způsobovaný odrazy tenisových míčů od raket a od povrchu hřiště, nepřekračuje stanovené limity, ale správní úřad je povinen v odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zhodnotit i intenzitu, pravidelnost, opakovanost a dobu trvání hluku, to vše s přihlédnutím ke skutečnosti, že předmětné území má podle stávajícího územního plánu sloužit rekreaci nejen vlastníků povolované stavby, ale i vlastníků okolních nemovitostí. Rovněž takovou úvahu odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá.“ Nejvyšší správní soud se s názorem městského soudu ztotožnil. Odůvodnění soudu je navíc v této části přezkoumatelné.

[35] Nejvyšší správní soud shledal všechny stížní námitky jako nedůvodné. V následné části řízení je na žalovaném, aby se v souladu s výrokem městského soudu, znovu a důkladně zabýval odvoláním žalobce a podmínkami pro dodatečné povolení stavby. Formulace § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá stavebního zákona z roku 1976 přitom připouští posouzení existence veřejného zájmu i z jiných hledisek, než těch, jež jsou v něm demonstrativně uvedeny. Správní orgán rozhodující o žádosti o dodatečné povolení stavby by tak měl přihlédnout i k dalším okolnostem případu a posoudit, zda tyto okolnosti existenci veřejného zájmu na dodatečném povolení stavby spíše svědčí nebo ji spíše vylučují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004).

[36] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že neschopnost správních orgánů od roku 1998 dodnes (přibližně 15 let) rozhodnout o dodatečném povolení či odstranění stavby, je odstrašujícím příkladem vedení správního řízení. Tímto postupem byly všechny zúčastněné strany uvrženy v nepřiměřeně dlouhé období nejistoty a žádné rozhodnutí se po tak dlouhé době nemůže jevit za subjektivně spravedlivé. Soud proto apeluje na promptní a profesionální vedení řízení a rozhodnutí věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné další relevantní vady, Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[38] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto s ohledem na skutečnost, že v dané věci podala kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení. Z tohoto důvodu bylo nutné i v případě stěžovatele rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti na obecném principu procesní úspěšnosti, ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého „nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl“ (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009 - 242).

[39] Řízení o kasační stížnosti je bezpochyby řízením kontradiktorním a žádný z účastníků nemůže být „procesně indifferenční“, je však nutné posoudit, na které straně sporu se jednotlivé strany nacházely. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel [osoba zúčastněná na řízení sub a)] dožadoval zrušení rozsudku městského soudu, kterým bylo vyhověno žalobci a k jeho žalobě bylo předcházející správní rozhodnutí (vydané žalovaným) zrušeno, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí stěžovatel na straně žalovaného, proti žalobci. Navíc rozdílný zájem na výsledku tohoto řízení je ostatně patrný i z vyjádření žalobce i žalovaného.

[40] Žalobce byl v daném řízení procesně úspěšný, neboť kasační stížnost byla zamítnuta a lze mu proto přiznat právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Výše nákladů řízení přiznaných žalobci je představována náklady zastoupení advokátem, a to za úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti -) 2.100 Kč a související náhradu hotových výdajů 300 Kč podle § 7 a 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, ve spojení s čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb., po zvýšení o daň z přidané hodnoty (21%), jíž je právní zástupce plátcem, v celkové výši 2.904 Kč.

[41] Stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšný nebyl (jeho kasační stížnost byla zamítnuta) a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Obdobně tak i žalovaný, který v řízení před městským soudem neuspěl a v řízení před zdejším soudem podporoval kasační stížnost stěžovatele. Žalovanému navíc žádné náklady v řízení o kasační stížnosti, které by přesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly.

[42] Konečně pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení sub b), ta v tomto postavení osoby zúčastněné na řízení v rámci řízení o kasační stížnosti [na rozdíl od osoby zúčastněné na řízení sub. a)] setrvala. V jejím případě tak bylo postupováno dle § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), dle kterého *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.* Vzhledem k tomu, že u zúčastněné osoby sub b) nebyla splněna žádná ze shora uvedených podmínek pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že jí toto právo nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu